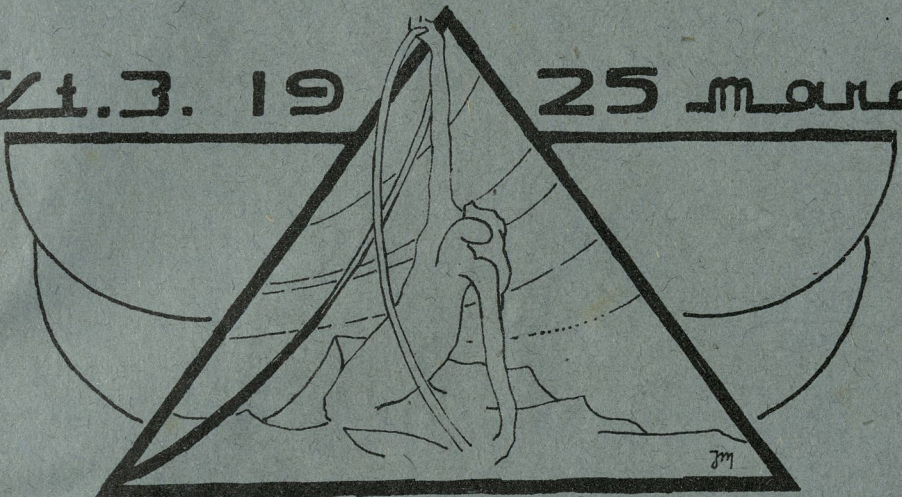

24.3. 19 25 moulc

Hand-drawn stylized text or symbols, possibly representing a name or a specific concept. The top line consists of a series of connected, rounded shapes, and the bottom line consists of a series of connected, more angular shapes. The drawing is on aged, slightly stained paper.

Delenz:

Trdo srce.

*Blize, blize
steza pošastno roko ---
saj je vse pretemno
ta game.... Da me objame
vsopa? —*

*Slabko gorijo tuči,
lahizo prihajajo --
saj ne moreta proč ----*

*Rdeče, rdeče
vse okrop
globno poreče ---*

*Pojdi ti s smrtjo..... ne,
le trenutek se. —*

B. Znamarskič:

Do soncu.

Zavriskal bi med svet, zavriskal kakor Jani,
 ki ključa na korajžo, ko raporne mrak
 poljane, ko rapospodari ponočnjak—
 ko vifer-mesec obdari sjerice bele
 s prazni biserzoprosojnega stebra...

Zapel bi pesem, veliko prešerno,
 v to enolično, topo klenkanje rvorov,
 ki kot obupni plač nesrečne žive
 življenja morozono vdarja v dušo!

Z obema bi rokama grabil srečo
 Enakup, raktade svetle, preriraje,
 ipral, zarposajenimi se žarki solnca,
 zaupal vendar jasnim vse skrivnosti
 Sreča bi svojega, takrtil vso svojo dušo
 prelestnemu bi čaru mesečine...

Ko v tisočertih barvah zablestí odeja bela
 rasneženih orjakov v glati zori
 budečepa se jutra, ko zasepetajo
 topolov vifkih veje ob potoku,
 ki v skritem, lahmem ruborehju vije se med polji—
 ni li obstal popotnik, ni pristuhnul?
 ali li zaukal v srcu v to neskončno
 sorvoče živih, bajno se prelivaječih
 rijars?

Glej, kruta, neusmiljena Usoda
 prijarno vabi vedrepa me lica—
 Očaprej v življenje, luč v to pragnitno!—
 Ti, olstrijam, mi boči plamenica!

Knez Tone:

Carovanje smeha.

Ola klič fi je caroval
 rarkosen, lep
 nasmeh...
 s prahom tihlega glata
 fi je rapter bil mesec
 v laseh.

Olama je bilo omamno in rahlo
 v čudernih spevih
 modnih...
 Z nama je šla mesečina
 preko strmecih, daljnih
 strmin.

Knez Tone:

Jutranji plameni.

(Nadaljevanje.)

Predno, ko se je Štefek vračal na tiste zelene, z belimi kosmiči posute hčirne, je sanjal o grajski devojki. Očjeni sijajni lasje in njene čudovite oči je videl pred seboj vsako jutro, vsak večer; njen smehljaj, nekam skrivnostno razkošen, je plaval okoli njega po rosnih rožah, po mogočnih vejah gozdov, in samboopve kod še, njegovo srce je čutilo mehko toploto razkošne ljubavi, ki je bila goreča kakor plamen sonca, sveta, mogočna in čudovita v sladkem hrepenenju in v božanskih sanjah, o steči, veselju in ljubezni...

Lepa je bila ta ljubav; prinesla pa mu je prenak napoj.

* * *

Hej Štefek!

Oblaki so bežali neumorno in mogočno v svoji večni usodi. Lahen vetrič je priklanjal drevje, poljubljal cvetice in zbežal z oblaki. Dše je bilo nekam trudno in nemirno... včasih se je zganil gozd, razumel s svetlim plasom, bal in ljubezen prerokujočim.

— Osta steča z vami — je mislil Štefek, ko je gledal te mlečne oblake. Stanes odide grajska deva in z njo radost in smeh; ljubav in nemir pa ustane.

Štefek je želel, da bi jo videl samo še enkrat in ji nabral jesenskih rož za sponzijo, kakor ji je nekda j nabral pomladanskih. Še crze bi ji nutiljal, ki raste samo na skalovju za vasjo. —

Gledal je v oblake in mepla solz tnu je bila v očeh. Ljubil jo je, oboževal in sanjal. V njegovem življenju je bila začrtana ta pesen ljubavi, sijajna in nemirna ob enem; a bila je bežna kakor ptica, ki gleda z visin strmenje in dhanje zemlje.

— Ko odide bo pokopana moja ljubav, še predno je orefenela v njenem steu. Kaj bi ti lepi hčirni in globoki gozdovi brez nje; zakaj bi potem hrepenenje živele? —

Ko bi jo videl samo še enkrat, da bi popil njen dih in popled! —

Uprl je Štefek pogled v dolino, posejano z belimi hčirami in cerkvicami, ki so s svetlini zvonjki sanjali

v nebo... daleč se je vila steza; plaho je bežala mimo travnikov in gorov.

Ko je Štefek tako mislil o ljubavi in boli, je prišel k njemu deček iz grada. Prosil pa je, da naj nabere za gospodično rož, da jih prinese v mesto.

Ko je ostal Štefek sam je čutil veliko radost v srcu; saj ji bo nabral rož v sponzih. Tako ponosno mu je postalo v duši, da je gledal na te čudovite pokrajine z ljuboznijo, in s smehom na ustnih, s čuvstvom velikega veselja; da je gledal na nje kakor oblak z višine...

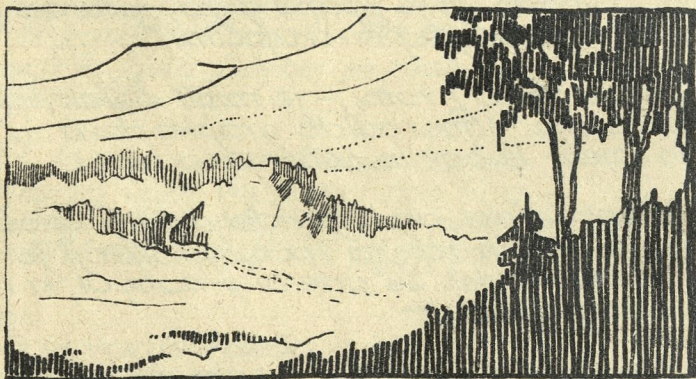
Hej, oblaki!

Deter semu je pričraval v laseh in odhiteš, da prinese klic štefko k njej in še dalje v daljave.

Žalost se sme radosti in rarkošja, zelenja in vonja mladosti, ljubavi in sreče, najlepš je oko lepote, žalostni v začudenju in strmenju.

Hej, oblaki v hrepenenju!

Štefek je vriskal in gledal v daljavi grad, obdar z zelenjem in suncem; kukat da bi po parkih hodila Lona, so se klanjala drevesa radi vetra...

Popoldne je šel nabirat Štefek rož. daleč za vasjo so strmele v nebo sive skale. Tamz so porchravljale poljane in bregove rdeče cvetke posipane s poljubni sonca...

Ko je Štefek prišel na vrh, mu je kipel v roki šopek svež in bujenz v mladem življenju. Prišel je na najhno trato; pod njim je padala skala in se topila v soncu.

odad ravnice so bežali osamljeni oblaki, ki jih je razonik hrepenenje pe veselju življenju, mladosti daleč pe svetu, daleč v valove boli in ljubavi.

D sopku je bila tilita njepova ljubezen v velikih curkih in bolet v rosnih kapljah... gledal je proti gradu

Po steni, skriti med zelenjem, je prihajala kraljica nje-
govih sanj. Osebnostne potere iz daljave so dobivale
svetlejšo obliko in devojka, zatopljena sama vase je
stala pod skalo; ni pa oparila.

Tudi ona je zastrmela v oblake in v njenih očeh
se je porajala tajna otožnost, ki je bila razlita tudi po
obretju.

Deter ji je valoval lase; bila je sklonjena nad
svojo sepeo, in kdo ve, kam so bežale njene sanje,
kakor roja med rožami je bila ta z rožnimi očmi.

On pa se ni ganil. Občudoval jo je, kakor obču-
duje mesečina svoj sijaj, kakor občuduje človek čudežne
postave, ki beže človeku, v naročje, kadar sanja. Oni bilo je
davno takega strmenja, iz ljubavi ozeleneloga, ki bi bilo
s solzami in smehom postopno
šestek je vrtinil šopek kakor bi blagoslavljaj
poljane in to ljubav.

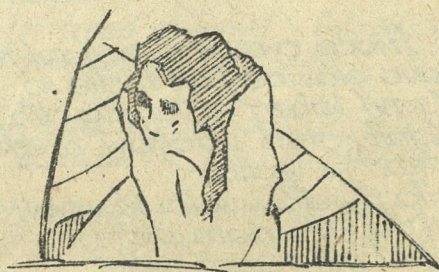
Alafhen oblak je pritoral na nebo; nemirno in pla-
šno je begal po sinjini, doktor ni zakril sonce.

Takrat je prajska devojka zapledala šestka; on ji
je mahnil s čevčjem v požrtav, kipeč od mladosti in
ljuberni; stopil je korak proti njej, rpubil je tla in padel
čez strmino.

Smrtini krik je pretresel tliščno, a še ta poliz vere
do njej, poliz velikoga upanja, neporojenega in nepozna
nega steči.

Oblak je odjadral po večni poti, za njim so
kritel vedno novi...

Devojka je padla z obrazom na zemljo, na zelenje;
njene sanje so poljubili njene ljubiftenke - cvetice.
Oni zaplakala, gledala je sonce in oblake, a njeno
oko je bilo polno solz, njena duša polna skrivnosti...
smeha pa ni bilo več na njenih ustnih.

Pelen:

Ukanje.

sled brege pot se vije
 vsa sanjava —
 metuljkov raj po nji
 v brežkončnosti vpletava,
 a naračnih misli več —

Tančica je čez vse nebo,
 tančico skriva vsako drevo —
 in ptic prešibko koprni —
 sicer kot rdeč povesod
 pa vendar vse se čudno zdi...

Ovi sončnega obrata
 v diademom?
 In neizmerzost potopila se ogra
 je za svetlim dnevom ---

J. Kovič:

Kam si šla?...

„.....ostaneva prijateljca kot dostej, kaj ne?“

Potem pa si šla in se nisi več vrnila. Šubica
 moja, kje je sedaj tvoj jok, kje tvoj smeh, kam, kedar
 in kakaj je odšla tvoja ljubezen?

Samo ponoči prihajš, ponoči, ko je vse tiho in
 mirno, ko vse spi in sanja; takrat prideš k moji postelji
 in si me noč... Rad te imam, toda vendar se bojim
 takih noči, kajti v takih nočeh so tvoja usta brez
 besed, tvoje oči brez življenja, v takih nočeh si kakor
 mrtva.....

Pridi! Podnevi pridi ljubica moja, da te obja-
 mem, da me posubiš, in da preva tja duleč, duleč
 v gozd, kjer žvižgajo kosti, kjer slavčki pojo, - pojo, - pojo!...

„.....dostej, kaj ne?“

J. Kramarič:

Prišla je pomlad.

Ko tisocé cvetov, v poljani rajopnjenih
 vedavo glavice pokimale so
 čavel prvi lahni je vetrica dih,
 poslednji zamrl v daljavi brežkončni
 bolesten je vrtil —
 gaorila pesem visoka je v svet:
 „Spej kije nam cvetje,
 „Spej milo nam pesje

škriancikov - zaspančkov boja uho
spet jasno nad nami je silje nebo -
zapustil je starček v zapečku zavetje
pomladnopa jutra milne prevezel!"

En radostno klíče
brezskrbne deklíče
trobenitíc rumenitíc biserní glas:
in zvččkov - junakov vtleski stas:
ej, pridite ej, prihitite, sklonite
glavice pohosne pa z nami bodite! -
za če vas ni volja ostati pri nas
ej, pa nas vrenite, na prsi pripravite,
pa bude hitreje potekel vam čas!"

En hitrih studenčkov veselo šumenje
in radostne dece brezskrbno skakljanje
se meša, se lije v to vriskanje sreče,
v to pestro življenje, radosti trepeče
nebroj hrepenenj v popolnost, v življenje!...

En če bi ne vedel, da je pomlad
in če bi ni v srcu gmanj kalo nad -
ne bil bi li večer
postal v Tebi, ne bi šel svetja iskat
tja, kamor hodila si plakat takrat,
ko ni življenje mi bilo še ser,
velik in lep, ko še v terno ravita
bila je sreča podoba na skríta
v dnu rakopana najoljubitíc morja -
ne bi šel, drupa, tja svetja iskat?

g. Kramaršič:

19 sončnem jutru.

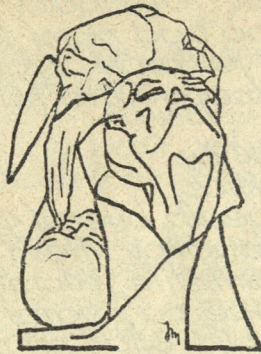
Odkod še priptuli vi beli oblaki
kdo bil vam je oče, kje vaš je star?

"Ej mi smo porednejí, vsi korenjački!
"Nas dom je veselstvo, naš oče je dar!"

Ah, da bi smel z vami vi beli oblaki,
da živel na nebu bi, "bepal čer plan"

za vami, prebrisaní, norčavi spackí,
da smel uresničiti moj bi se san -

da smel bi obispal s poljubí - kodački
nje usteca slehernó noč, vsaki dar!

3. Stupica

19 svet.

Stopil sem v svet z velikimi nadanji. Takrat ko sem napravil prvi korak, takrat sem se verjel sepoti, takrat sem se verjel svetlemu dnevu, verjel sem se stremščenju, verjel sem še-vsemu---- Brez dvomov sem vstopil misli so mi bile okorne, nesamoslojne in odvisne od drugih, modrejših.

Verjel sem, da je ves svet en sam dračulj. Ah, kakaj so mi misli rodile strašno resnico?

Jedva sem v svetu odprl oči, sem pa spoznal v vsej njepovi onisobi. Pred seboj in za seboj sem začel dojeti droški jok in ječanje blaznih, med smehom demonov. Videl sem robove, ki so bočili hrbel pod biči. Kakor iz tal so vstajale pošasti, pristopale so k meni, mrivaški dth so sopele v me, da mi je zapitalo sapo.

Zdel sem se osamljen, želel sem si prijatelja, da bi mu potegil gorje, ki me je težilo in mi morilo dušo. Pa komaj sem pomislil na to, so se mi pokazali prijatelji. Zopet so se posvetile lokave oči, mrka brezčoba usta, zlojena lica, brez mesa so rejala v me. Pristopili so k meni, in me vodili: "Ha, gospod ne pozna sveta, ne življenja!" Stresel sem se v praznici in se oprstil rok, ki so se me nasilno oklepale.

Okropil sem se dalje vnoč. Hodil sem hodil, strmel v mrak, da so me jele skeletni oči. Avetljal sem se blodnje skorj noč, skorj temno noč brez upanja in misli na zmaga. Videl sem pred seboj strte upe, ki sem jih črtal takrat....

Često obravnav pantiž upanja, življenja in nedolžnosti sem pri same trudne glave s krvavo obrabljjenimi očmi, omahljive in trudne postave. Tam sem gledal mladenica-- tript obrav-- trudne veke-- globoko udrite oči. Drotoril je kupo, težko kupo, gorja, strudno vajo roko starca k rasinelnim trudnim tustričam in pil v lenih, ostudnih potrkib..... Sključena žena napol stvih. Jas r tokom opitimi na kolenih, je strmela v svet. Strko čelo je bilo

porbarčeno od težkih misli, pod solnimi očmi pa je
ležala trudna, temna senca.

Prijel sem se za čelo in se zamislil. Bilo mi je
težko in ko sem odmaknil roko je bila - okrvavljena.
Omahnile so mi roke, zableščale sei mi je pred očmi,
ogrl sem se okrop v rudi, da mi morda kdo pokaže pot.

Zlščede se mi je zarežalo voči in s tresočo roko
sem odmaknil ravno življenje in splaval sem v tokom
neutešenih neupolnjenih želja, s tokom neiraktivno
težkih misli. Dalovi so mi sprali kri, jelo me je skeleti
na čelu, in spoznal sem, da je življenje, - stremljenje
za višjim - ena sama potrupa kaplja. -

Knez Tone:

Popotnik.

Stal sem popotnik in sem poslušal
mekki, sončni smeh....
etal sem popotnik in sem gledal
zlatenje v njenih lasih.

Odšel sem popotnik preko poljan,
v dušo mi je zdrsnilo porje...
šel sem, zelenje mladosti
in od njenih sanj mi je trudno sreće.

Alfortizmi:

rane.

Trajpotnikam se smeje, kdor še ni občutil
Shakespeare
Orjak je namočnejši, kadar je sam.
Schiller.

F. Kovič:

Usmiljenka Zora.

Usmiljenka.....

Bil je hudo, hudo bolan, iz njegovih ran je
tekla rdeča kri.....

Šuberen.....

- Usmiljenka...

Zima... Sedela sva pri peči in si prela roke,
zakrat si mi pravila, da je tvoja pot pustla,
prazna, da je tvoje življenje veta goba v puščavi in da
boš si dejala, — da bi tepa nikoli ne bila, — usmiljenka.
Če s smehnil sem se, toda v mojem smehu ni bilo
radosti, ampak jok, jok otroka, ki izgubi mater.

Usmiljenka.....

Črni možje so prijeli krsto in jo nesli daleč
daleč... smeh je izginil s tvojega obraza, Zora, in kadar
polapal napeljno na njegov prob, ji izročil s solzami
in susis s poljub....

.....
Mene pa je znal poklic ven v svet. — Star sem
bil že, ko sem se vrnil. Vprašal sem za tvoje stanovanje
in se napotil k tebi.

Črna soba.... šest sveč je potelo na vsaki
strani krste. —

Ko sem vprašal, kdo je umrl, so mi rekli:

"Pred pol ure je bilo, prinesli so jo in ko smo odkrili
"njen obraz, smo gajokali."

— Bila je usmiljenka — Zora....

osi. Delen:

Sprehod.

..... Vrhove so trate —
v njih cvetke bogate,
a v meni kipele
veselje so skrile... In vse prelepo
in vse presjubo
so bile, Zoro mlado oblitte! —

In je vetre sumljaj
in se je skraj smejal
in se stere in polja
je bila dobra volja;
pa je vendar hudo,
pa je vendar težko
bilo dušitelo....

Al. Delen:

Zadovoljstvo.

D polstra
prišlo je jutro zlato
z bregov, -
skrivno
odplulo je z mano bogato
domov.....

kaj je res za obronki pora -
idečih, kar rečih -
zadovoljstvo doma,
da je v jutru smešljaj
in čer dan, a v večeru
puno skladkepa cvečja,
dani gani gavelja?.....

slapče, mopolče,
ključje nekje pekče --

Par poje.

Kako je lep, srebrn ves
popovor v bajnem gaju
obskrivnostnih vzgojah -
tako je v zboru anđelov
v bližini,
tako je sredi sreče
v mesečini...

Prejho solja
se je skrila v mrak,
pa sem odšel spet
v ser ptenak....

F. Kovič:

Trenutka.

Pride, - pre in se več ne vrne....

Falnoč...

Desem "..... ljubim, daj mi roko - sdižo!..."
Desem njenih korakov je izvenela v noč...

Tani moj, kje so danes tvoje besede, kje je danes
tvoja ljubezen, ali mar nisem edina, ki sem se rodila
zate?

Pari se moj draži, pari, vedi da sva se komaj
rodila, in da je našina pot do smrti še dolga, dolga.

Ko sem te prvič poljubil, sem te pahnil od sebe,
sta si in ko si se oprla so bile solzne tvoje oči. Takrat
sem občutil tvojo bol in takrat sem spoznal, da je tvoja
ljubezen res ljubezen

Aforizmi:

D večni blodnji je življenje,
ko oholost nad smrt. (Schiller)
Ali vsakdo svobodni, kdor prežina svoje spone
(Pessing)

F. Kovič:

Olada, v tvojem vrtu
sem si rož nabral...

I.

Včasih
kadar je tih večer,
včasih
kadar je v moji duši mir
prem k tebi
in te prosim:
"Sjubea moja,
odpri mi svoj vrt
tvoj vrt,
da stopim vanj
in pogabim,
kaj je trpljenje
in kaj je smrt..."

II.

Ko prvič
sem v tvojem vrtu
vrata odprl,
urrl sem poljano
belih rož...
Na klopi
daleč tam
pod staro lipo
sedel je
stari oče
pušil pipo
in kot otroku
ti je pravil bajke.-

III.

Sedaj so pisane
predice tvoje
med drevjem
skarje slavec
in ti poje,
da je mladenič,
ki za tabo hodi
da dela pesmi,
da si mu popodi,
in radnjic
ko med drevjem
sva hodila
nam je raktical
ko sva se obrnila:
"E! čujta!
kam pa presta
ženin in nevesta!"

IV.

Na tvojem vrtu
rožo sem utrpal,
poljubil jo
in so postal med svet
- trpljenja
sem ji vdihnil
dal besede:
pa so mi djali
da bom še poet...

Tonekner:

Zarja...

Zarja mehko je lila
nad strehami.
V daljnem spevu
šunela polobja so krila, -
jaka peruti belih
je nad mrakom sanj
irsnila...

Klici.

Zapele so strune
Zarja poljan
in so rakticale devi
hileci sambove kam:
čuj, ljubavi spev
čaj jek.... odmev....
In klic je švirnil ko san
tihnino čer ravan...

Aforizmi:

Ravnajte z vsakim človekom, kakor zastujti;
in kdo ne bi bil tepen?

Shakespeare.

Knez Tone:

Oemir ljubavi.

Trepel mraku je padal na poljane in holme, skrivnoščen v sijaju prve rverde; z njim so bežale velike sence in hrepenenje jim je pelo pesem, zamolklo in nepoznano.

V bližnji vili je pel samotni klavir; njegov glasovi so plukali mrazo in plaho objemali prvi poždrav noči. Glasovi so bili poltibi, polni soka in moči, a niso mogli v daljave.

V blesku prvosne zarje so leteli polobje...

Na klopi je sedela Jva. Dve dreves so se sklanjale globoko k njej; čez njen obrat je bil razlit san večera, ponojna, kakor vrisk bopate mladosti, polne bujnega življenja in kipeče mladosti.

Klavir je pel otožno pesem; v devi je živel mladostni jek, odmev tisočertih glasov, o ljubavi šepetajočih.

Prvi blesk rverde se je vjel v veševje in ni vedel kam; kakor da je mlade, kipeče življenje vrvatovalo v hrup idokter ni zastrmelo, obstalo nad svojim smehom.

Olimo dve so hodili ljudje; le njepa ni bilo. Dsi so videli rožo v njenih laseh in se šli dalje po poti. Nekateri, ki niso bili več mladi, so videli so videli tudi čudoviti soj v njenih očeh. Ko so odšli dalje so umolknil in motna sofra jim je bila v očeh.

Klavir je polihnil, a spevi je davno zamrl, so romali po tistih holmih in poljanah in rverde so jim metale svetle bisere v plašče.

Jva je mislila, da roma z radnjimi glasovi, ki so ji spleli vence v laseh. Romala bi z njimi v življenje, da se mladost napije ljubavi, da vrvatoči v svoji moči in zelenju, da se navije rajkosnega smeha in cvetice iz poljan.

A kaj, ku so glasovi zamirali in je niso hoteli s seboj...
Planž korak je planil v tišino, katero je srebrni krajec polnil z mesečino.
Zganila se je....; ko bi prišel kraljevič iz davniš pravljic.

Prišel pa je po poti človek, globoko upognjen. V njegovih očeh ni bilo ognja in čudoma je strmel v svet. Njegov obraz je bil poln gorja. Hodil je tako, da nebi mogli svojih misli, ki so bežale v davna leta nazaj, odkoder so vstajale slike jasniš poterami, ovekovečene z zarjami, posipane s cvetjem in radostjo.

Za hip se je ustavil, da je videl rdečo rožo v njenih lasih, v očeh pa čudovit, devojškam pritržen plamen. Poletn je šel dalje in se ni ozrl. Njegove misli pa so postale rosne, meplene in izza mladosti je diletal klic, utonil v kipečo poljan in holmov, sredi katerih sanja mlada devojka sreči in mladostni ljubi.

Ona, ki je čutila njegov obojen pogled, je gledala za njim in je mislila:

Bečen popotnik!

Sj. Stupica:

Zdaj vem.

Bal sem se globljih misli in popleda v noči

Zdaj, ko stopiš sem na golpato,

na rami skivem,

težko supec

in star obraz -

Zdaj ne bojim se več,

Zdaj vem.

Zivljenje nemo nič ne rudi.

Stokaš strmo pot: "Na, hodi!"

a ne pada ne palice, ne brašna

in čevljev ne in ne obleke,

In cesta?

Ta cesta, strma, kamenita, prazna,

raktivna in priča tvoje cipe, glave,

njen konec se globlje med skalovjem.

S korakom vsakim na tej poti

je nada tvoja vedno manjša.

Ta cesta, strma, kamenita, prazna,

pusti ti se popled na Tuntalovo sadje

in pa žesja nespolnjenih kopico.

Cherisqner:

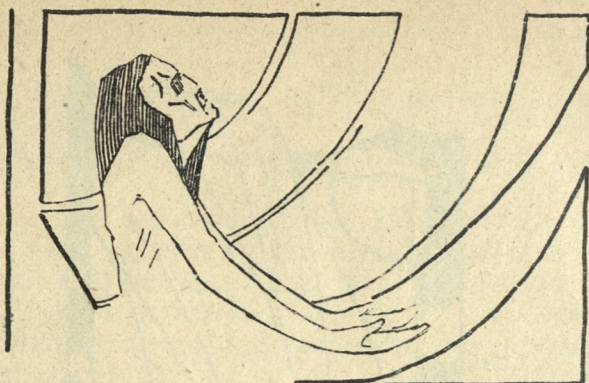
Ohrtenje mladosti.

Zemlja, mati tvoje življenje je peseta večnega
trepčanja iz uteha, je psalm, ki pa poješ v slovo
popolnosti. Lepa je tvoja pesem, ker je polna vere
iz silna v svoji preprostosti.

Zemlja, mati, daj mi svoj mir!

Nestrpnost je v mojih mislih: rada bi rajela pojm
resnice, pa ne vem nje govih mej. V mojem trepčanju
je nestrpnost, ker se bojim, da bo zamrlo neutešeno.
Tvoja pesem je brez peroti: trepeti in ne more dalje, kajti
nikoli ne morem tako pozabiti nase, da bi se mogla
potopiti v misel veselstva. Ne morem se ravedati, da je
moje življenje le melodija, ki pripeva tvoji pesmi, ker
nisem še nikoli prodrla do onih globih svojega bistva,
kjer sem eno s teboj.

Zemlja, mati, umiri mi mojo bojaren iz nestrpnost,
daj mi pogabljenja v svoji pesmi!

D. Kramarič^{VIX}:

Tempelj...

V polmraku, v tihem šepetanju žarkov,
ki skrivoma se krudejo v praznično črto
prebiva On, vesoljni ropovednik
življenja, smrti; večnosti kraljestva
vsemočni gospodar, očrnjen s plaščem
tajinstvenega, svetega miru...

Pred tabernakijem, trepeta plamenček,
boječ izru: neskončnosti, svetosti,
simbolofega, ki dal tu je življenje
iz žarja skritih hrepenenj misloni,
v zaporu, slinjem omamljivim sanjati....

Kdo moči svetí mir? Pobožen tomcar,
popotnik-Ahasver pristopi s skotljenzo plavo

V kolentih klečajoč hiti Koltarju,
da videl bi še enkrat Ga, da splaval
njegov bi duh poslednjič nad oblake
dodatnega.... Ko odhajal je - spokornik -
bil blažen mir razlit mu je po licu,
u iz očí sijal mu plamen sreče. —

© blagor tebi, Ahasver-popotnik!

Nemirno tavajoč po temni poti
življenja, pred svetiščem truden sem obstal:
s korakom plašnima grešnik upal sem si bliže,
odvrpel težke misli, črne slutnje, večer,
blodeč popotnik našel v tebi sem svoj mir -
zapuščaj, ostijam, sem objuajoč te srečen!....

Vsebina.

1) M. Delen.....	Fido srce.
2) Kramaršič.....	D soncu.
3) F. knez.....	Carovanje smebe.
4) F. knez.....	Jutranji plamenj.
5) Delen.....	Iskanje
6) F. Kovič.....	Kam si šla?..
7) J. Kramaršič.....	Prisla je pomlad.
8) J. Kramaršič.....	D sončnem jutru.
9) J. Stupica.....	D svej.
10) F. knez.....	Popotnik.
11) F. Kovič.....	U smiljenka Joca.
12) M. Delen.....	Sprehod.
13) M. Delen.....	Radovoljstvo.
14) M. Delen.....	Razpoteje.
15) F. Kovič.....	Trébutki
16) F. Kovič.....	Diada v svojem vrtu
17) F. knez.....	sem si rož nabral....
18) F. knez.....	Tarja...
19) F. knez.....	Kifei.
20) J. Stupica.....	Nemir ljubavi.
21) Oberejner.....	Čadaj vep.
22) J. Kramaršič.....	Triljenje miadosti.
	Tempelj...

Izdaja št. krožek Ivan Cankar,
XIII. podt. F. S. na realki v Subjstari.

Urednik: Oberejner
Odp. ur.: F. Kovič

Risal: J. Miklavc.

